

opusdei.org

Ako doma

Svätý Josemaría chcel, aby boli mládežnícke alebo univerzitné združenia prívetivým a rodinným prostredím, kde sa tí, ktorí tam žijú alebo prichádzajú na formáciu, môžu cítiť dobre, ako doma.

29.03.2025

Ľudia sa stretávajú a žijú spolu na rôznych miestach: v študentských bytoch, viacúčelových miestnostiach, spoločenských kluboch, farských priestoroch, kaviarňach, administratívnych kanceláriách,

obchodných centrách... Keď svätý Josemaría sníval o centrách Diela, musel si predstaviť, na ktoré z týchto miest by sa mali podobať. Dospel k záveru, že najvhodnejšie pre atmosféru dôvery, veľkodušnosti a lásky, ktorú hľadal, je rodinný domov.

Aby to dosiahol, venoval veľa úsilia a nadšenia vytvoreniu vlastného štýlu centier, aby boli skutočnými rodinnými prostrediami.

Parafrázujúc slová, ktoré napísal v 30. rokoch, by sa dalo povedať, že pre chlapcov alebo dievčatá zo skupiny svätého Rafaela, ktorí navštevujú centrum Diela, „centrum nie je centrum, ale predĺženie ich domova“.

Dnes, napriek spoločenským zmenám, sa v Diele zachováva rovnaké nadšenie: premeniť každé mládežnícke alebo univerzitné združenie na prívetivé a rodinné

prostredie, kde sa tí, ktorí tam žijú alebo prichádzajú na formáciu, môžu cítiť dobre, ako doma.

Ako sa to dá dosiahnuť? Čo charakterizuje rodinný domov? Bez toho, aby sme sa púšťali do filozofických úvah, môžeme povedať, že v dome vynikajú tri aspekty.

Po prvé, domov je miesto, kde sme dôležití pre to, kým sme, kde nás majú radi a počúvajú nás, kde sa druhí starajú o naše radosti aj starosti. Doma sa môžeme pomýliť a dostaneme pomoc, nikto sa nám nebude posmievať: zaujímajú ich naše výročia, choroby, skúšky, tradície a dokonca aj naše zvláštnosti.

Po druhé, domov je tím: všetci sa zapájajú a spolupracujú, každý musí prispieť svojou mierou. Na rozdiel od iných miest, kde vládne záujem alebo individualizmus, doma sú všetci tu pre všetkých. Každý dostáva to, čo

potrebuje, a dáva to, čo môže ponúknuť.

Napokon je tu materiálne prostredie. Domov je útulný, starostlivo udržiavaný priestor, kde je vidieť ruku, ktorá sa stará o potreby druhých a myslí na ich pohodu. Možno nejde hneď o formálny vzhľad, pretože vkusne zariadené miesto si vyžaduje finančné prostriedky, ktoré nie sú vždy k dispozícii, najmä na začiatku. Svätý Josemaría napríklad, keď nemal vhodnejšie miesto, sa stretával s prvými chlapcami svätého Rafaela v čokoládovni pri madridskej bráne Puerta de Alcalá.

Pozrime sa, ako sa tieto tri aspekty snažia uplatniť v centrách Diela.

Pokiaľ ide o dôveru, v centrách sa usilujú o to, aby sa každý, kto príde, cítil pochopený a dôležitý, aby bol o jeho starosti skutočný záujem.

Členovia Diela – vrátane riaditeľov a

kňazov – sa snažia byť účinnou pomocou pri rozvoji osobného kresťanského života v súlade s výchovným projektom daného centra, ktoré sa v niektorých prípadoch viac zameriava na akademickú oblasť, v iných na šport alebo umenie atď. Vždy v úzkej spolupráci s rodičmi, najmä v prípade maloletých, aby mohli usmerniť ich záujmy a pomôcť riešiť ťažkosti (rodinné, školské, zdravotné atď.).

S tým súvisí aj dôležitosť rozhovorov, ktorú vždy zdôrazňoval svätý Josemaría. Ide o neformálne stretnutia bez pevného scenára, kde sa každý môže spontánne zapojiť, zdieľať svoje starosti, radosti alebo nápady. Niekedy sa tieto rozhovory zameriavajú na kultúrne, vtipné, oddychové či duchovné témy. Slúžia na oddych od práce a na zdieľanie skúseností, pričom obsah rozhovoru je často menej dôležitý ako samotný

akt spoločného bytia, učenia sa a vzájomného darovania sa.

V každej rodine má každý niečo, čím môže prispieť. Aj tí najmenší majú úlohy primerané svojim schopnostiam. Rovnako sa aj v centrách Diela snažia o to, aby sa každý zúčastňoval na službe s pocitom zodpovednosti. Preto sa podporuje, aby sa chlapci a dievčatá svätého Rafaela spolu s tými, ktorí tam žijú, podieľali na rôznych úlohách – robili drobné opravy, organizovali dobrovoľnícke aktivity, prispievali na kvety pre Pannu Máriu alebo nosili darčeky pri návštevách osamelých či chorých ľudí.

Don José María Hernández Garnica, jeden z prvých kňazov Diela, spomínal, že keď prvýkrát prišiel do rezidencie vo Ferraze ako univerzitný študent, svätý Josemaría ho privítal s úsmevom a po krátkom predstavení mu podal kladivo a

klince so slovami, aby pomohol zavesiť niekoľko obrazov. Tak je to dodnes. Podľa príkladu svätého Josemaríu sa v centrách snažia, aby neboli len „používateľmi“ alebo „návštevníkmi“, ale aby sa každý cítil byť súčasťou, podľa svojich možností a ochoty. Mnohí z nás, ktorí sme navštevovali centrá Diela, sme sa neraz ocitli pri maľovaní nábytku, zametaní terás, usporadúvaní knižníc alebo príprave sendvičov na sobotnú večeru – a tak sme zažili radosť z toho, že sme doma, že sme užitoční a súčasťou niečoho, čo je naše, ale zároveň nás presahuje.

Vo svojom liste o rozličných formách povolania do Diela prelát pripomenul rozhodujúci vplyv administrácií na vytváranie rodinnej atmosféry centier: „vašou prácou sa staráte a slúžite životu v Diele považujúc za prioritu vašej práce každého jednotlivca“.

Ľudia sa stretávajú – a Boh ich tam nachádza – na rozličných miestach. V centrách Diela sa snažia, aby sa toto stretnutie s druhými a s Bohom odohrávalo v atmosfére lásky a rodiny. Preto sa kladie dôraz na dôveru, spoluprácu a starostlivosť o materiálne detaily s cieľom vytvárať priestory spoločenstva a stretnutia, prijatia a načúvania, pri aktívnej účasti a záväzku všetkých, s istotou, že väčšia blaženosť je dávať ako prijímať.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/article/ako-doma/](https://opusdei.org/sk-sk/article/ako-doma/) (07.04.2026)